

to Ministre, idet paa den ene Side Finantsministeren udtalte, at det at vedtage den paa-gjældende Jernbanelov var kun at gaae ind paa en Plan, som vi kunde indskrænke ved Finantsloven, medens paa den anden Side hans Collega, Indenrigsministeren, udtalte, at efter hans Mening vilde han, saasnart han havde Loven, kunne contrahere om samtlige de vedtagne Jernbaners Bygning. Hvad der imidlertid mere end alt Andet tjener til at belyse den ærede Finantsministers Stilling ifjor, er, at han endte med at tilbagetage den Indkomstskattelov, han selv havde forelagt og anseet for at være aldeles nødvendig for at dække Underfudet, skjøndt Tilstanden ikke i nogen væsentlig Grad havde forandret sig siden Lovforslagets Forelæggelse, og uden at der nogetstedsfra var fremmet Midler enten ved Besparelser eller paa anden Maade til Dækning. Som sagt, jeg kan kun med sand Tilfredsstillelse see, at den ærede Finantsminister iaar seer Sagen fuldstændig fra et nyt Punkt. Jeg er ganske vist aldeles uentig med den ærede sidste Daler og tildeels ogsaa med det ærede Medlem for Odense (Koch), som talte i lignende Retning. Man kan jo nok sige, at det berøver paa det Standpunkt, hvorpaa man stiller sig, om man vil betragte Jernbanerne som et Activ eller ikke, og i hvilken Grad man vil gjøre det — og derpaa berøver det jo, om vi have en Underbalance, der skal dækkes eller ikke — og ganske vist kan Sagen sees fra det ene Standpunkt og fra det andet, men naar man vil see lidt udover den nærværende Tid, saaledes som det ærede Medlem for Præsto Amt (Scaventus) gjorde det, vil man faae at see, hvorvidt man virkelig har Lov til at sige, at der her kun er Tale om forskellige Standpunkter, eller om der ikke vil vise sig en dybere Forskjel, idet man nok vil faae Lov til at sige, hvorledes det Activ er, som vi erhverve gennem Jernbanerne. Lad os see ud til det Tidspunkt, da vi ville være færdige med de store Afbetalinger, nemlig i 1876 eller 1877, det, han henviser til, hvorledes stiller Sagen sig da? Saa ere vi ganske vist færdige med de to Millioner Afdrag paa Statsgjælden, men saa ere vi ogsaa færdige med noget Andet.

Gaae vi lidt frem i Tiden, 10—12 Aar, og tænke vi os, at vi fortsætte, som vi have begyndt, da ere vi, samtidig med at være færdige med Afdragene, komne til Enden med Reserveconden. Hvor ere da de 36 Millioner, og hvorledes vil det tilmed være gaaet med disse, naar man seer hen til Maaden, hvorpaa de skulle realiseres? Man siger ganske vist, at man gaaer til Børsen for at realisere dem. Bankefelighederne der skulle ikke have meget at betyde. Men hvorledes realiserer man dem? Med større og større Tab. Saa f. Ex. op i Numreringerne, hvor der er Tale om et Parti preussiske Obligationer. Man omskriver dem med 1,122,000 Rds. Tab, saa at vi i Virkeligheden ikke have 36 Millioner i Reserveconden, men maaskee kun 32 Millioner, eller et saadant Beløb, naar det kommer til Stykket. Det er ganske vist, at vi ville være heldigere stillede, naar vi see paa Udgifterne. Men Indtægterne! Beregn den nye Indtægt, vi faae af Jernbanerne. Hverken den eller de mindre Udgifter forslaae til at veie op mod den mindre og mindre Indtægt, vi faae ved efterhaanden at spise vor Reserveconden op. Derom kan der dog ikke være to Meninger. Spørgsmaalet er ganske simpelt dette: hvilke finansielle Midler have vi, enten vi see paa vor øieblikkelige Balance, eller vi see ud i Fremtiden? At den finansielle Stilling, hvad Nytte Landet har haft af Banerne, vil være forringet, er jo dog givet.

Jeg kan da ikke Andet end billige, at den høitærede Finantsminister kommer med en Fordring om nye Skattepaalæg, selv om disse ere saa betydelige, som 2 Millioner Daler maa siges at være. Dette kan jeg kun finde fuldkommen rigtigt og forsvarligt. Men der er noget Andet, som jeg samtidigt dermed i høj Grad maa beklage, at jeg savner i de Udtalelser, vi have hørt af den ærede Minister angaaende finansielle Foranstaltninger i det kommende Finantsaar. Jeg kan ikke lade være iaar som ellers at sammenligne den ærede Ministers Optræden, naar han giver os Overblikket over Finantslovens Indhold, med den Optræden, vi kjende fra Finantsministerens Side i et andet Land, som Europa jo pleier at tage til et Slags Forbillede i